

Complexos (errors) convergents

«El complex d'inferioritat mediàtic que tenen els convergents (o demòcrates, que no se m'enfadin Toni Castellà ni Hillary Clinton) és absurd»

El primer partit de Catalunya és el Partit Demòcrata. I punt. Aquest és l'eslògan que els responsables del nou partit nacionalista centrat i centrista hauria de tenir cara endins. Convergència està congelada, però no pas el seu llegat, ni tampoc la seva manera de fer país. De cara enfora el PD es pot posar el vestit que toqui, coses del màrqueting. Ara hi ha un concurs de dibuix pel logo i per la imatge del Partit Demòcrata. Fantàstic! Vinga a enviar dibuixos. Però sempre que quedi clar a dins quin és el paper d'aquest partit. Necessitem partits forts a Catalunya. Els complexos que té el que anomenem antiga Convergència en relació al món d'Esquerra Republicana o de l'Assemblea Nacional (perdoneu la redundància) són infantils, lesius pel país i incomprensibles.

Cada vegada que Gabriel Rufián llegeix un tuit al Congreso (ara en diuen fer un discurs), molts i molts associats del Partit Demòcrata s'envien urgents whatsapps entre ells: "Què bo en Rufián, sí que parla clar" o bé "En Rufián comunica molt bé". Ai las. No li trec mèrit ni raó a Rufián. Però els convergents perden el món de vista, el seu món. Un partit, com diu el nom, representa a una part. Convergència, i ara el PD, sempre ha tingut voluntat majoritària, de majoria i no del tot, i això es fa des del discurs propi. Ni Pujol, ni Mas, ni ara Puigdemont (espero) van copiar a ningú: van fer la seva. El complex d'inferioritat mediàtic que tenen els convergents (o demòcrates, que no se m'enfadin Toni Castellà ni Hillary Clinton) és absurd. I és fruit d'un error; creure que fer política de comunicació i fer comunicació amb la política són la mateixa cosa.

Molts han oblidat que el Partit Demòcrata lidera el Govern del país. Un Govern de la Generalitat compromès amb la independència de Catalunya fins a les últimes conseqüències. Sí, Junts pel Sí és la casa mare, però ho lidera qui ho lidera (tot els que els complexos li permeten). Però militants i simpatitzants del PD només fan que mirar de reüll què fa ERC. Fins i tot envegen el coratge del PSC de Miquel Iceta enfront del PSOE de la gestora! Inversemblant que una opció que ha englobat carlins, liberals i socialdemòcrates ara es preocupi de què s'ha de brodar al pit de la camisa. El nom no fa la cosa. Fets i no paraules, com digué el president Montilla.

Als manuals d'emergència política sempre apareix com a primera excusa per un fracàs la política de comunicació. Abans en deien matar al missatger. Durant anys he hagut de sentir que el pujolisme, David Madí o Quico Homs (per posar noms a la perfídia convergent) marcaven les agendes mediàtiques. Molt inexacte. Les agendes mediàtiques tot sovint estan en venda, o com a mínim per llogar. El poder té moltes maneres d'influir, però mai res és millor que els que vols influir ja siguin de la teva corda.

Això és vella política i vell periodisme. Però encara queden restes. Els diaris digitals, Twitter, l'obertura de formats a ràdio i televisió són el que fa que la informació avui sigui més lliure, i per tant més creïble. Ara bé, tothom és de son pare i de sa mare. I això al Partit Demòcrata, que és el primer partit del país, s'hauria d'entendre. L'error del Partit Demòcrata és tenir complexos. I normalment això passa per mirar-se massa al mirall i per no veure ni entendre el que passa a la vida real.